2019. december 4. - **A kozmopolita globalizmus csábításának kitett fiatalokra leselkedik a legnagyobb veszély**

Kik azok a globalisták? Azok, akiknek meggyőződésük, hogy a globalizációs folyamatok túlnőttek a nemzetállami kereteken, s ahogyan a piac, a kereskedelem, a pénzügyek, a média, az internet, a közösségi hálózatok már államhatárok felett működnek, ugyanúgy a társadalomnak, az állampolgároknak is túl kell lépniük a nemzeti kötődéseken, az állami kereteken, és fel kell oldódniuk a világkormányzásban és a világtársadalomban.

És kik a szuverenisták? Azok, akiknek viszont meggyőződésük, hogy az emberek kötődése a családjukhoz, a lakóhelyükhöz, az országukhoz és a nemzetükhöz, tehát a lokalitáshoz soha nem múlik el, e bázis nélkül talajtalanná, kiszolgáltatottá, identitás nélkül sodródó, atomizált lénnyé válnánk. Olyanná, aki manipulálható, alakítható, formálható a mindenkori nagyhatalmak érdekei szerint.

Megszületett tehát egy új korszak, amely alapjaiban más, mint a XX. század, de eltérő a korábbi korokhoz képest is. Először is: amíg a korábbi évszázadokban az volt a kérdés, hogy milyen politikai-ideológiai rendszerekben éljenek az emberek, addig a XXI. században az a kérdés, hogy milyenek legyenek maguk az emberek. Így már nem rendszerformálás zajlik, hanem az ember átformálása.

Ez már nem a bal- és jobboldal küzdelme, ez nem a kommunizmus, szociáldemokrácia, klasszikus liberalizmus, konzervativizmus, kereszténydemokrácia közötti harc, hanem az ember megváltoztatása a tét. Az ember manipulálása, irányíthatóvá tétele, csavarrá tétele egy globalizált gépezetben. Ez nem más, mint Madách Imre, Aldous Huxley, George Orwell rémálmainak valóra válása. A szép, új kozmopolita, globalista világ létrehozása.

Gondoljunk bele: korábban különféle politikai erők olyan szélsőséges ideológiai rendszereket akartak létrehozni – kommunizmust, nácizmust, fasizmust –, amelyekben erőszak és megfélemlítés alkalmazásával kényszerítenek rá mindenkit, hogy alkalmazkodjon, s még ha nem is szereti, illeszkedjen be és engedelmeskedjen a hatalomnak.

Ha pedig nem ezt teszi, egyszerűen likvidálják – így esett áldozatul sok tíz-, sőt százmillió ember a diktatórikus rendszereknek. Igen ám, de a totális rendszerekben is mindig lesznek olyanok, akik megőrzik öntudatukat, identitásukat, amelytől meg akarják fosztani őket, s ellenállnak, szervezkednek, illetve a rendszer megdöntésére törnek. Ez a diktatúra gyakorlóinak állandó gondokat okozott, még több erőszakhoz és gyilkossághoz vezetett, tehát nem volt ez kényelmes uralom, sőt végül ezek a rendszerek – éppen az állandóan feléledő ellenállás miatt – összeomlottak.

Mire jött rá tehát a globális elit ezekből a példákból, a diktatórikus rendszerek bukásából? Arra, hogy a legegyszerűbb és leghatékonyabb megoldás nem a kényszerítés, hanem az emberek tudatának olyan átalakítása, amelynek a végén már ő maga helyesli és várja egy globális világtársadalom létrejöttét, amelyben minden identitását és kötődését elveszíti.

Semmilyen rendszer és intézmény, semmilyen erőszak és elnyomás nem szünteti meg az ember önbecsülését és szabadságvágyát. De ha egyszer maga az egyén, az ember mond le erről, akkor valósul meg végleg a globális háttérhatalom által elképzelt szép, új világ.

Külön kiemelném a globalista terv fontos részeként az Európai Uniót, amelyben a globalisták immáron nyílt sisakkal küzdenek azért, hogy az unióból egy szuperföderális Európai Egyesült Államok legyen, amelyben megzabolázzák, s ha kell, ki is iktatják az olyan szuverenista tagállamokat, mint például Magyarország vagy Lengyelország. (Legyünk óvatosak az Ursula

von der Leyennel és az új Európai Bizottsággal kapcsolatos reményeinkkel; minden azon múlik, hogy az Európai Néppárt behódol-e a globalistáknak vagy megőrzi kereszténydemokrata és nemzethez hű jellegét, és ezen múlik majd a Fidesz sorsa is a néppártban.)
E globális csoportnak meggyőződése – és persze pénzügyi érdeke –, hogy a világ gondjaira csak a világtársadalom és a világkormányzás a megoldás. Céljaikhoz felhasználják a liberalizmusnak azt a mai, eltorzult változatát, amely szerint minden hagyomány, minden természetes közösség, mint a család, az egyház, a nemzet és az állam korlátozza az egyén szabadságát.
Az állam, a nemzet, a család, a hagyományos nemi szerepek, a kereszténység mind-mind kötöttség, amitől meg kell szabadulni. Csak az egyén számít, hét és fél milliárd egyenrangú igazság van. De ami a döbbenetes: a másság és a kisebbségek ilyen totalizálása végül is a teljes atomizációhoz, arctalansághoz, egyformasághoz és szétbomláshoz vezet. Valójában ez a cél.
Céljaik középpontjában a fiatalok állnak, őket szippantják be a globalizmus és kozmopolitizmus fekete lyukába. És valljuk be, komoly eredményeket értek el az utóbbi tíz-húsz évben, gondoljunk a százhúsz országban jelenlévő Soros-alapítványok növendékeire, a nemzeti szuverenitásukat védő kormányok elleni tüntetésekre – nemrég éppen Prágában, a Babiš-kormány ellen mentek az utcára kétszázezren –, gondoljunk a multicégek engedelmes alkalmazottaira, akiknek a lelkét a vállalat már régen megvette, s nekik már mindegy, hogy éppen New Yorkban, Szöulban, Tokióban, Londonban vagy Budapesten dolgoznak, s gondoljunk például a Momentum nevű pártnak az Európai Parlamentben a saját nemzete ellen ágáló fiatal politikusaira, a globális elit hasznos idiótáira.
Ráadásul kezükre játszik a XXI. század slágertematikája, a klímavédelem is, amiből jó érzékkel klímahisztériát csináltak a globális körök, és ebben is támaszkodhatnak a kozmopolita fiatalságra a világ minden tájáról. Vegyük észre: a klímahisztéria azért fontos nekik, mert ez egy valóban globális téma, melyen keresztül ismét azt lehet bizonyítani, hogy kizárólag a globális intézmények segítségével lehet a globális felmelegedést megfékezni. Vagyis a klímavédelem kapu a globális kormányzás megvalósítása felé.
A nemzetállam tehát az utolsó akadály, amelyet el kell söpörni az útból. Meg is indult az átfogó támadás a szuverenitásukat védő kormányok és államok ellen, méghozzá több irányból. Egyrészt felülről és kívülről, a nemzetközi szervezetek felől – lásd ENSZ, lásd az unió bizottsága és parlamentje, a LIBE-bizottság –, másfelől alulról: álcivil szervezetek próbálják átmosni az emberek agyát, megváltoztatni a társadalom hangulatát, illetve a legújabb koncepció az, hogy a renitens nemzetállamokkal szemben ellenálló önkormányzatokat próbálják meg uniós pénzekkel támogatni, így gyengítve az állam befolyását.
És mi, magyarok, itt vagyunk a XXI. századi törésvonal kellős közepén. Mint a szuverenitás egyik fontos bástyája, célkeresztben vagyunk. Benne vagyunk a világban és a világ bennünk van.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója